

THE STANDARD *Bearer* A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

VOLUME XVIII.

JUNE 1, 1942

NUMBER 17

MEDITATIE

Gods Loon Van De Goddeloozen

Want ik had tot henlieden gezegd: Indien het goed is in uwe oogen, brengt mijnen loon, en zoo niet, laat het na. En zij hebben mijnen loon gewogen, dertig zilverlingen. Doch de Heere zeide tot mij: Werp ze henen voor den pottenbakker: een heerlijk loon, etc.

Zach. 11:12-14.

Want ik had tot henlieden gezegd. . . .

Wat hier verder wordt verhaald van het profetisch gezicht, is dus de reden of grond voor hetgeen in het onmiddellijk verband geopenbaard was.

Daar werd gesproken van Gods oordeel over "henlieden", over de slachtschappen, die de profeet op last des Heeren had geweid. Slachtschappen waren het, omdat de Heere Zelf hen tot het verderf had voorbereid. Maar met de kudde des Heeren waren ze geweid door hetzelfde Woord, liefelijk en samenbindend. . . .

Tot ze rijp waren voor het oordeel!

Van dat oordeel had de profeet reeds gesproken.

En in en door den profeet sprak de Heere God Zelf. Het "ik" der profetie is wel de persoon des profeten, die de slachtschappen weidde, maar toch vertegenwoordigt het een hooger Ik, dat van Jehova, den God van Israel, den Oppersten Herder der schapen, zooals Hij Zich centraal en op het hoogst openbaart in den Christus, den Profeet aller profeten, het goddelijk Ik in de menselijke natuur. Dat "Ik" treedt ook hier op in den persoon des profeten, weidend Zijne kudde, óók de slachtschappen, met de staven Liefelijkheid en Samenbinders. En alweer door den profeet spreekt datzelfde "Ik", het oordeel aankondigend over de slachtschappen.

"Ik zal ulieden niet meer weiden". . . .

"Wat sterft, dat sterve, en wat afgesneden is, dat zij afgesneden, en dat de overgeblevenen de een des anderen vleesch verslinden!"

"En ik nam mijnen stok Liefelijkheid, en ik verbrak denzelfden, te niet doende mijn verbond, hetwelk ik met al deze volken gemaakt had." Met de slachtschappen, het verworpen, goddelooze Israel, verbrak God Zijn verbond. Zoo toch is de beteekenis van vs. 10. "Al deze volken" wordt beter vertaald door "al deze stammen." Met de heidenen had God geen verbond, en kon geen verbond verbroken worden. En meermalen in de Schrift doelt "volken" op de stammen Israels. Zoo, b.v. in Ps. 47:2: "Al gij volken! klapt in de hand; juicht Gode met eene stem van vreugdegezang." En in vs. 10 van denzelfden psalm: "De edelen der volken zijn verzameld (tot) het volk van den God van Abraham."

Israel, het vleeschelijk Israel, wordt verworpen. Het oordeel wordt over hen voltrokken. Het verbond met hen wordt teniet gedaan.

Doch God verwerpt Zijn volk niet.

Het overblijfsel wordt behouden. Want "de ellendigen onder de schapen, die op mij wachtten" beken- den, dat het des Heeren woord was. vs. 11.

Want eer het oordeel voltrokken werd, was het duidelijk gebleken, dat de slachtschappen zich Gods oordeel hadden waardig gemaakt. "Want ik had tot henlieden gezegd. . . .brengt mijnen loon!"

En ze hadden Hem het loon der verachting uitgewogen!

Gods loon van de goddeloozen!

God vraagt zijn loon!

Want ook hier is het wel de profeet, die om zijn herdersloon vraagt van degenen, die hij geweid had, maar toch is het de Heere, die door den profeet Zijn loon eischt.

Ook dit is duidelijk uit den tekst. Het is Zacharia, die tot hen spreekt: "indien het goed is in uwe oogen, brengt mijnen loon, en zoo niet, laat het na." Maar als ze hem de dertig zilverlingen hebben uitgewogen als zijn herdersloon, ziet Jehova daarin toch het loon, dat ze Hem waard geacht hebben: "Werp ze henen voor den pottenbakker: een heerlijke prijs, dien Ik waard geacht ben geweest van hen!"

De profeet vertegenwoordigt hier al de profeten van het begin der wereld tot op Christus, van Christus door de apostelen en allen, die geroepen zijn om de gemeente Gods te weiden, tot aan de voleinding der wereld.

En al die profeten en apostelen en herders en leeraars vertegenwoordigen, voor zooveer ze de kudde des Heeren weiden met de staven Liefelijkheid en Samenbinders, den Christus Zelf. Want Christus is alleen de Goede Herder. Als Hij de kudde niet weidt, wat beteekent dan het werk van eenig menschelijk herder? Als Hij niet vergadert, wie zal dan vergaderen? Als Hij niet voedt, wie zal dan voeden? Als Hij de staven Liefelijkheid en Samenbinders niet ter hand neemt, wie zal dan redden en leiden en bewaren? Hij is de Goede Herder, Die Zijn leven voor de schapen stelt, Die de schapen, die Hem de Vader gegeven heeft kent, ze bij name roept, zoodat ze Hem ook kennen en volgen, en Hij hun het eeuwige leven geeft. En Hem volgen ze zeker, want ze hooren Zijne stem. En onder Zijn herderschap zijn ze veilig, want niemand kan ze ooit uit Zijne hand rukken, en ze kunnen in der eeuwigheid niet verloren gaan!

En Hij vertegenwoordigt Jehova, den God des Verbonds!

Brengt mijnen loon!

Zoo spreekt de profeet, die dit gezicht ontving. Zoo spreken altijd de profeten, die onder Israel van de oude bedeeïng geprofeteerd hebben. Zoo spreken de apostelen, de herders en leeraars der nieuwe bedeeïng. Ze prediken het liefelijke, saambindende Woord des Evangelies, ze leeren en vermanen, ze onderwijzen en waarschuwen, ze verkondigen den vollen raad Gods. En ze vragen loon op hunnen arbeid. En door hen spreekt de Christus, en door Christus spreekt God: brengt mijnen loon!

Vrijwilliglijk moet dit loon worden uitbetaald.

Weeg uit, wat ge wilt! De waardschatting van mijn arbeid is aan u overgelaten!

Of ook: indien niet, mocht het niet goed zijn in uwe oogen, laat het na!

Neen, het gaat hier niet over het onderhoud der profeten in stoffelijken zin, over het betalen van den arbeid der onderherders in geld. Het gaat om Gods loon! Het gaat om de waardschatting van Gods Verbond, van Zijn Verbond, van de geestelijke schatten van Zijn eeuwig koninkrijk! Het gaat in den grond der zaak om de waardschatting van den Christus Gods, en in Hem van den eeuwigen God Zelf, om de eere Zijns Naams!

In betrekking tot dien God in Christus moeten de gedachten van veler harten geopenbaard worden!

En openbaar worden de diepste roerselen des harten in het uitwegen van den loon des Herders.

In de waardschatting van des Herders arbeid waardschat men zichzelf!

Hetzij, dat men den loon uitweegt, door Goddelijke genade, van lof en eer en aanbidding en dankzegging. Of van haat en vijandschap en verachting! Brengt mijnen loon!

En loon wordt Hem uitgewogen!

En ze hebben mijnen loon gewogen. . . dertig zilverlingen!

Het loon der verachting!

O, zeker, ook een ander loon wordt uitgewogen!

De waardschatting van den arbeid des herders komt ook tot openbaring in de bede van den tollenaar: O God, wees mij zondaar genadig! Ze vindt uiting in de taal des geloofs en der bekeering, in verbrokenheid des harten en verslagenheid des geestes. Ze drukt zich ook uit in den jubel straks van duizenden bij duizenden, van millioenen bij millioenen, die hunne kleederen gewasschen hebben in het bloed des Lams, en die de hemel en de aarde doen weergalmen van den lof Desgenen, Die op den troon zit, en des Lams!

Maar hier geldt het de slachtschapen!

Ook zij waren hier op aarde bij de kudde, die door den Oppersten Herder wordt geweid.

Geboren werden ze in de geslachten dergenen, die naar Gods Naam genoemd waren. Gemerkt werden ze als schapen der kudde. Onder den arbeid door middel der staven Liefelijkheid en Samenbinders door den herder verricht kwamen ook zij. Het Woord werd hun verkondigd. Onderwezen werden ze in de leer, die naar de godzaligheid is. En ook tot hen kwam de eisch: brengt mijn loon! . . .

En ze wogen hun loon uit: dertig zilverlingen!

Ach, daarin openbaarden ze al den haat en verachting hunner ziel voor den Herder en Zijnen arbeid voor Zijne kudde. Dertig zilverlingen toch was de prijs van een gewonen slaaf. "Indien de os eenen knecht (slaaf) of eene dienstmaagd (slavin) stoot, zal hij zijnen heer dertig zilverlingen geven, en de os zal gesteenigd worden." Ex. 21:32. 't Was dus het loon der verachting, dat ze den Herder uitwogen, en waardoor ze uitdrukten, hoe ze Zijnen arbeid waardeerden!

Opzettelijke verachting!

Waarom niet liever gansch geen loon uitgewogen? Had de herder het niet aan hun keuze gelaten? Had hij niet gezegd: "Indien het goed is in uwe oogen, brengt mijnen loon, en zoo niet, laat het na?" Waarom dan dit loon? Ware het niet beter geweest, indien ze hadden nagelaten? Doch neen, dat is onmogelijk! Vrijwilliglijk wordt het loon uitgewogen, 't is waar. In het uitwegen van loon openbaart men de keuze des harten. Desniettemin ontkomt niemand aan de waardschatting van den arbeid des herders. . .

Tegenover God en den Christus is geen neutraliteit denkbaar!

Het is vóór of tegen!

Men zegt altijd Ja of Neen!

Zoo hadden de "slachtschapen" reeds heel de oude bedeeeling door het loon der verachting uitgewogen en de gedachten huns harten tegenover den arbeid des herders geopenbaard. God had tot hen gezonden profeten en schriftgeleerden en wijzen, en ze hadden sommigen gedood en gesteenigd, en anderen vervolgd tot in gevangenissen en holen der aarde. Altijd hadden ze de "dertig zilverlingen", het loon der verachting uitgewogen.

Straks komt de Goede Herder!

En ook Judas! En dan gaat deze profetie een letterlijke vervulling in. Want Judas Iskariot. . . een van de twaalven. . . die zoo dicht bij den Herder had geleefd, die zoo door en door bekend was met Zijn herderswerk, die zelf zoo nauw in aanraking was geweest met de staven Liefelijkheid en Samenbinders, "ging tot overpriesters, en zeide: Wat wilt gij mij geven, en ik zal Hem u overleveren?" Brengt Zijnen loon! Wat is Hij u waard? "En zij hebben hem toegelegd dertig zilveren penningen!" En straks werpt de verrader den loon der verachting in den tempel, en koopen de waardschatters met dezen prijs des bloeds den akker de spottenbakkers, die genaamd is geworden den akker des bloeds. . . .

En "toen is vervuld geworden hetgeen gesproken is door den profeet Jeremia, zeggende: En ze hebben de dertig zilveren penningen genomen, de waarde des Gewaardeerden van de kinderen Israels, Denwelken zij gewaardeerd hebben". . . .

Doch deze letterlijke vervulling was slechts een symbolische instantie van hetgeen deze kinderen der profetendooders altijd hadden gedaan!

En van hetgeen ze ook toen op het punt stonden te doen! Want op Golgotha geven ze het finale antwoord op dezen eisch van den herder: brengt mijnen loon!

Het loon der verachting!

Het schandhout!

Van God veracht!

Goddelijke verontwaardiging, toorn en verachting ligt uitgedrukt in het ironische: "een heerlijken prijs, dien ik waard geacht ben geweest van hen!"

God is gewaardschat!

De gedachten des diepen harten zijn openbaar geworden! Het masker van uitwendige vroomheid en eigengerechtigheid is van het goddelooze gelaat gerukt! Ach, wat baat het nu verder of men al op de hoeken der straten staat om lang te bidden, of men al zijn tienden betaalt en zijn slachtvee naar het altaar brengt? Die in den hemel zit zal lachen. . . .

Hij zal hun ijdel beeld verachten!

Het oordeel mag thans komen! In het brengen van het loon der verachting is de zonde volkomen openbaar geworden zonde te zijn!

Hoort Hem toornen over het loon der verachting:

"Doch de Heere zeide tot mij: Werp ze henen voor den pottenbakker, een heerlijken prijs, dien ik waard geacht ben geweest van hen! En ik nam die dertig zilverlingen, en wierp ze in het huis des Heeren, voor den pottenbakker." De oorsprong van de uitdrukking: "voor den pottenbakker werpen" is niet bekend. Zeker is wel, dat ze bedoelt om verachting uit te drukken. Wie iets voor den pottenbakker wierp, gaf daarmee te kennen, dat hij het verwierp als een verachtelijk ding. En hier worden de dertig zilverlingen door den profeet, op last van het Woord des Heeren, in het huis des Heeren voor den pottenbakker geworpen.

In het huis des Heeren, want daar was des Heeren aangezicht; en daar waren ook de leiders des volks, die het loon der verachting hadden uitgewogen.

En "voor den pottenbakker" wil zeker niet zeggen, dat deze op dat oogenblik in den tempel was, zoodat de dertig zilverlingen hem letterlijk voor de voeten werden geworpen door den profeet; doch veeleer, dat de profeet, terwijl hij het uitgewogen loon in den tempel wierp, daarbij verachtelijk uitriep: "voor den pottenbakker!"

Wee u! gij verachters van God en Zijnen Christus!

God veracht het door u Hem toegedachte loon! Voor den pottenbakker met uw loon! Voor den pottenbakker, niet alleen met hetgeen gij als uw waardschatting van des herders arbeid in deze dertig zilverlingen openbaart; maar ook met geheel uw dienste van Hem: uwe offeranden en tienden, uwe feestdagen en uwe gebeden en uw vasten!

Wee u, want het oordeel komt: God zal u verstooten!

Hij zal u niet meer weiden als behoorend tot de schapen Zijner kudde. Ziet, de herdersstaven worden verbroken. Eerst de stok Liefelijkheid, want Hij spreekt tot u in gelijkenissen, opdat gij hoorende hoort en niet verstaat, en ziende ziet en niet bemerkt, en opdat ge u niet te eeniger tijd bekeert, en u de zonden worden vergeven! Maar ook de stok Samenbinders wordt thans verbroken: "Toen verbrak ik mijn tweeden stok, Samenbinders, teniet doende de broederschap tusschen Juda en tusschen Israel." De band aan Juda is verbroken! En Juda is het huis Davids, en David is Christus!

Verbroken is de band aan Davids huis, aan Christus' koninkrijk!

Ziet, uw huis worde u woest gelaten!

Met het loon uwer verachting zijt gij zelf veracht! Van God!

Heeft God Zijn volk verstooten?

Verbreekt God dan ooit Zijn trouwverbond?

Dat zij verre! Want wel wordt de band van het goddelooze Israel met Juda verbroken, de verworpen bolster verworpen, maar Juda, het overblijfsel in en met Christus blijft!

En wordt behouden!

H. H.

The Standard Bearer

Semi-Monthly, except Monthly in July and August

Published by

The Reformed Free Publishing Association
1101 Hazen Street, S. E.

EDITOR — Rev. H. Hoeksema

Contributing editors—Revs. J. Blankespoor, A. Cammenga, P. De Boer, J. D. de Jong, H. De Wolf, L. Doezeema, M. Gritters, C. Hanko, B. Kok, G. Lubbers, G. M. Ophoff, A. Petter, M. Schipper, J. Vanden Breggen, H. Veldman, R. Veldman, W. Verhil, L. Vermeer, P. Vis, G. Vos, and Mr. S. De Vries.

Communications relative to contents should be addressed to REV. H. HOEKSEMA, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Michigan.

Communications relative to subscription should be addressed to MR. R. SCHAAFSMA, 1101 Hazen St., S. E., Grand Rapids, Mich. All Announcements and Obituaries must be sent to the above address and will not be placed unless the regular fee of \$1.00 accompanies the notice.

Subscription \$2.50 per year

Entered as second class mail at Grand Rapids, Michigan

EDITORIALS

Wise And Prudent?

My attention was called to a curious reference to my name in the *Sunday School Guide* of April 12, 1942. In an article by the Rev. Bert Brouwer of Muskegon, Mich., discussing the value of "evangelism", the author goes out of his way to condemn my views of the true preaching of the gospel in distinction from that "hawking" of Christ that is so prevalent in our country today, and is characteristic of much of the Arminian preaching both within and outside of the Church. He quotes a paragraph from my little pamphlet entitled "Jesus Saviour and the Evil of Hawking Him", makes no attempt honestly to criticize the contents of that paragraph, or the views set forth in the pamphlet as a whole, virtually draws the conclusion that I believe in no form of "evangelism", and then flatters himself as follows: "For myself, I am quite content that our own Reformed Churches have gone into neither extreme. We believe in evangelism. What Christian can do otherwise?"

I have no desire at present to enter into a discussion with the Rev. Brower on the point in question. I will be glad to do so, if the writer will take the trouble to examine my views as set forth in the pamphlet from which he quotes, and to criticize them honestly, instead of making a very superficial and misleading reference to it, as he does now. He does not discuss my conception of true preaching, nor honestly presents to his readers my views on so-called "evangelism." Neither does the Rev. Brower clearly define his own views on the subject. I am rather inclined to think that his views differ radically from mine, not only on the question of what true preaching ought to be, but also on some other fundamental principles of the Reformed truth; and, what is worse, I am afraid that his views, if they were examined, would also prove to be in conflict with the Confessions of the Reformed Church. Not only does he suggest that every member of the Church must be an "evangelist", and that it is not only the instituted Church that is called to preach, but he also expresses views on what he considers true "evangelism" to which no truly Reformed man could subscribe. Writes he: "That only is true evangelism which wins a soul for Christ, which reaches out for a verdict and an answer and an acceptance of Christ. Some ministers preach and never convert a soul. . . . Why preach, or why teach, unless you can lay the burden of the Gospel as well as the joy of salvation upon those who listen?" It is not true that only the evangelism which "wins a soul for

CONTENTS

MEDITATIE —

GODS LOON VAN DE GODDELOOZEN	373
Rev. H. Hoeksema.	

EDITORIALS —

WISE AND PRUDENT?	376
POOR, DELUDED CHURCH	377
THE KEYNOTE ADDRESS AT THE COMING "CALVINISTIC CONVENTION"	378
Rev. H. Hoeksema.	

THE TRIPLE KNOWLEDGE —

EXPOSITION OF THE HEIDELBERG CATECHISM	378
Rev. H. Hoeksema.	

AS TO BOOKS	382
Rev. H. Hoeksema.	

THE ANGEL OF JEHOVAH IN O. T. SCRIPTURES	382
Rev. G. M. Ophoff.	

DE BARMHARTIGHEID ROEMENDE TEGEN HET OORDEEL	385
Rev. W. Verhil.	

THE AIM OF CHRISTIAN INSTRUCTION	388
Rev. P. De Boer.	

NIEUWS VAN ONZE KERKEN IN HET WESTEN	390
Rev. P. Vis.	

INGEZONDEN	392
Mr. J. R. VanderWal.	

Christ" is true; it is not true that any minister can convert a soul, though he preach day and night; it is not true that the Rev. Brower or anyone else can "lay the burden of the Gospel and the joy of salvation" upon any hearer. If the Rev. Brower really desires to discuss these matters with me, I will be glad to do so.

However, this is not the point of this article. I know not whether the Rev. Brower was fully aware of the implications of what he wrote, but twice, at least, he classifies me with the reprobates. He does so, first, when he writes: "But Rev. Herman Hoeksema of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids belongs to the 'wise and prudent'." Now, the Rev. Brower is fully aware, as is evident from the rest of his article, that this phrase "wise and prudent" is taken from the thanksgiving of the Lord Jesus which is found in Matt. 11:25-27. Now, it must also be evident to the Rev. Brower that the "wise and prudent" in that prayer of the Lord are the wicked reprobate, from whom God hid the mysteries of salvation even under the preaching of the Lord Himself. Here, therefore, the writer classifies me directly with the reprobates. The second time he indirectly puts me in the class of non-Christians, when he first makes plain to his readers that I belong to those extremists that do not believe in (his type of) evangelism, and then continues: "We believe in Evangelism. What Christian can do otherwise?" I would appreciate it very much if the Rev. would take me out of that class. He pleads for a ministry with a great passion for souls, and leaves the impression that he is such a minister himself. But if there is such a deep and ardent passion in Mr. Brower's soul for others, why can he not reserve a little passion for me, enough, at least, to refrain him from putting me in the category of the reprobate "wise and prudent"?

H. H.

Poor, Deluded Church

Already the question is widely discussed, what is to be done to the world after the war. That dark and difficult days are ahead, no one seems to doubt. That there is great danger of moral and economical bankruptcy most thinking men admit. That some kind of a new world-order will emerge from the present universal chaos, all recognize. That this new world-order will be one inaugurated by the democratic nations (to which Russia, too, belongs) is often taken for granted. And that this world-order that is to come will be based upon righteousness and brotherhood among all nations, is the slogan of all that raise their voice in this matter; but whether this will also actually be realized is to many a matter of serious doubt.

These are mindful of the motives of greed and covetousness, of lust for power and revenge, that often dominate the demands of victorious nations at the peace-table; and they have not yet forgotten the treaty that was signed in the beautiful hall of mirrors in Versailles. And, so many Churchmen write about the problem of this new world-order that is to be established, and about the place and calling of the "Church" with respect to the founding and establishing of this order. On every hand suggestions are offered with regard to this calling of the "Church". Exactly what is meant by the "Church" is not quite clear in these suggestions. The ideas that are expressed with respect to the question what the "Church" can do and should do for the reconstruction of the world after the war, are as vague as such ideas usually are. I was rather hopefully impressed, therefore, by the heading of an article that appeared in the *Christian Century* of May 20, 1942: "Begin With The Church!" Indeed, a man that dares to write under such a heading, might well strike the nail on the head. The Church needs reconstruction. And rather than concern herself with the reconstruction of the world, she might attend to her own housecleaning!

However, when I perused the article, I was sorely disappointed, for the writer has no idea of what the Church needs most of all, and, therefore, he does not understand how to "begin with the Church". What we are looking for, thinks he, is a new and greater Kant, a mighty ethical guide and philosopher. He is confident that such a mighty leader will appear sooner or later to set the world straight. But in the meantime, and while we are waiting for this genius, we must do what we can to make the Church a mighty force for good in the world. The churches must be "swept with apostolic passion" for the Man of Galilee, the incarnation of love and the revelation of God, and for "his way of life". Further the Church must rally all its forces to make the home once more the "creative center of spiritual nurture". The Bible must be recovered and given back its true and rightful place in the spiritual education of the youth. And why? Because: "it contains the supreme literature of the ages"! And the different churches must unite without regard to creed! "How foolish it has been and still is", thus the writer, "for us to let ancient creeds and hoary practices divide us as Christ's followers into exclusive groups." And so the writer pleads for a new type of church. It must be more united and cooperative. And it must become a practical force for good in the world. "Its Founder was a healer, a transmitter of love and good will. His way of life was inherently a transmission of love to little children and to all who suffered and were heavy laden. His test of fitness for the Kingdom was not a right theory about his nature, but the purveying of love to the least of his suffering

brothers anywhere in the world." And so this new church must itself be the "organ of the new order and the builder of the new world that is to be nearer to the heart's desire."

It is evident that this new "church" into whose communion the writer would draw all churches, and for the sake of whose fellowship he would urge them to forget and to forsake their creeds, is a church without the Christ of the Scriptures, without the cross and the resurrection, without vicarious atonement, without irresistible grace, without the Bible as the Word of God, without the Gospel of salvation, without either authority or power in the world! Even if it were possible for any church to reconstruct the world and to found a new order on the basis of righteousness, the new type of church described in its main features above would certainly lack all the necessary qualifications for such a task. It is like the world it would reform. It is salt that has lost its savor. Poor, deluded church!

But the true Church that fulfills its calling preaches the Word, "whether they will hear or whether they will forbear". And the new order will not be established until Christ comes to make all things new.

H. H.

The Keynote Address At The Coming "Calvinistic Conference"

A so-called "Calvinistic Conference" is scheduled to be held in Grand Rapids in June. At this conference the Rev. H. J. Ockenga, pastor the Park St. Church in Boston, is to deliver the keynote address. Now, surely, if the keynote address is to serve its purpose, it ought to sound the basic note that should be heard throughout all the speeches and discussions of the conference. And if this is to be true in a Calvinistic Conference, that keynote address ought to be very sharply and definitely Calvinistic. If this does not characterize the keynote address, if it should sound a false note, and if the entire conference should, nevertheless, follow its lead, the whole conference is bound to be a failure. Now, I am informed that this Rev. Ockenga is far from being a Calvinist, that, in fact, he is an outspoken Arminian, that from his own pulpit he repeatedly denounces those that deny that Christ died for all men, openly teaches that if a man is lost it is because he refused the atonement Christ made *in his behalf*; that the nearest approach he is inclined to make to Calvinism is the admission that there is a decree of election and reprobation *on the basis of foreknowledge*, and that, besides, he is Premillenarian dispensationalist! I am informed, moreover, that he makes no claim to

being a Calvinist, and that he has informed the committee in charge of the program for the Calvinistic Conference of his views. And, finally, I am informed, that he was told that the Conference wanted him as their keynote speaker nevertheless. The party that informed me of all this was deeply shocked by it all, and could not understand that a man like the Rev. Ockenga could really be seriously wanted as the keynote speaker at a Calvinistic Conference. I share my informant's disgust, although, being somewhat more fully acquainted with the tendencies of those that organize a conference of this kind, I cannot share his amazement. It is to be feared that, if the two men were living today, Arminius would be invited to deliver the keynote address at a modern Calvinistic Conference, while John Calvin would hardly be tolerated at its meetings. But it is a shocking thing, nevertheless, that an avowed Arminian is to deliver the keynote address at what purports to be a Calvinistic conference! May those, however, who still love the pure truth as it is in Christ, be forewarned!

H. H.

The Triple Knowledge

An Exposition Of The Heidelberg Catechism

V.

LORD'S DAY IV.

1.

The Justice Of God's Demand.

Doth not God then do injustice to man, by requiring from him in His law, that which he cannot perform? This is the first attempt on the part of fallen man to discover a way out of his misery without changing his sinful way and rebellious attitude against the living God. It really represents an attack on God Himself. Man wants to rid himself of the obligation to serve his Creator. He registers a complain against his divine Employer in order to justify himself in his sin. He tries to justify a strike. His Employer is unjust. The requirements imposed upon him by the Almighty are too severe. The demands of God are far too exacting; they far exceed his capacity; he can never fulfill them. And so he refuses to shoulder his obligation. No one, not even God, has the right to demand of him what he perform!

Let us notice, first of all, the hopelessness of this

attempt to escape God. Suppose for a moment that the question that is here asked must be answered in the affirmative, and that God does indeed do an injustice to man, by requiring of him what he can never perform; would that change the actual situation at all? Is it, indeed, possible for man, even then, to escape the living God? Can man refuse to work in God's world, and that, too, with God's power and means and tools and capital? Can he quit work or organize a strike? Is he at liberty or in a position to leave God's "factory" and offer his services to someone else? Among men this is, of course, quite possible and proper. If an employer is too exacting and his demands upon his employees are too severe, or if he does not pay a just wage and working conditions are bad, his employees have the right to quit their jobs and seek employment elsewhere. But with man in relation to God this is quite different. That he is the servant of the living God is not the result of a voluntary contract he made with his Creator. There were no mutual conditions and stipulations, agreements and demands before man entered into the service of the Most High. On the contrary, his employer is GOD! He is the Lord of heaven and earth, the Creator of all. By an act of His omnipotent will alone man was called into being, endowed with his faculties, powers and talents, placed in God's world and in God's service. In all this there was nothing of man. By God's sovereign will alone he was the servant of God. And a privilege and blessing it was that he might thus serve the living God. However, man did not regard his great distinction. He presumed to rise in rebellion against his Lord. Does this mean that he is actually able to quit work? Can he leave God's "workshop"? Can he cease to be a servant? Of course not. Work he must with all his mind and soul and strength. And work he must with God's gifts, with God's capital, in God's world and with God's tools. Even though because of his rebellion he works in the sphere of death, and though by working he can never do anything else than heap up for himself treasures of wrath in the day of the revelation of the righteous judgment of God, he is, nevertheless, constrained to work. Even though, therefore, this question must be answered in the affirmative, it would not open a way out for man. If God does an injustice to man, the situation does not alter: man is servant by God's sovereign will, and never can he escape from his service.

But does God do an injustice to man? The Catechism speaks of a demand of God which man cannot fulfill. It is important that we bear this in mind. For, what is this demand of God which man cannot perform? The reference here is certainly not to what has sometimes been called the "general mandate", or the "cultural" calling of man. When God had created man the Creator enjoined him to "be fruitful", and

multiply, and replenish the earth, and subdue it; and have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over every living thing that moveth upon the earth." If this were the demand to which the Catechism refers it could hardly be said that man cannot perform it. For, even though all creation is subject to the bondage of corruption, and all things are vanity, and though man works in the sphere of death and is limited by death on every side, yet, even so, he exerts himself to subdue the earth, and to realize his kingship over the earth. And as we have seen, in this he succeeds to a certain extent. If God could be pleased with modern inventions, with the products of modern science and industry and art, with the mighty works of man regardless of their spiritual-ethical content, He might well look with favor upon the accomplishments of the modern world. And Dr. Kuyper's theory might then appear to be correct, that fallen man is still God's co-worker and in developing the powers of creation stands in a covenant-relation of "common grace" to God, is God's ally against the devil. But this is not the case. All these mighty works of man cannot meet with the favor of God as long as man stands in rebellion against Him. For the demand of the law of God is that man love Him with all his heart and mind and soul and strength. And this demand of the law is not to be divorced from the so-called "cultural" mandate, but, on the contrary, dominates it. And it is to this demand of the law that the Catechism refers in this ninth question. This demand man cannot perform. For, as we have learned through our instructor before: man is prone by nature to hate God and the neighbor!

There would seem to be reason for the question: does not God do an injustice to man? For God demands what man cannot perform. God demands that man love Him; and man is by nature prone to hate Him. If it were merely a matter of man's will whether or not he would love God, the situation would be far different, and the question concerning the injustice of God's demand would have no point. But man *cannot* love God. True, he *will* not love Him, but the fact remains that this *will* is subjectively determined by man's nature, that his nature is such that he is prone to hate God, and that, therefore, he *cannot* even will to love God. Nor was the nature of the *individual* man ever different. He is born with a nature that is wholly contrary to the law of God. Never was he capable of loving God and thus fulfilling the demand of the law of God. Is, then, the demand not unjust? Justice is equity. In this particular case justice would seem to require perfect equality between the *must* and the *can*, between the demand and the ability to perform it. But the two are wholly unequal. Man is by nature wholly incapable of performing what God demands of him. It would seem, then, that there is

reason for the question: does not God do an injustice to man?

But are we, is mere man able to answer this question? Does he have the right to propose this problem, and will he be able to find a solution? It is well for us to consider this question before we proceed. And the answer to this question will certainly have to be negative, if to inquire after the justice or injustice of an act of God would imply that we summon God before the bar of human justice, and that we propose to judge the Most High. For this would mean that we claim to have a criterion or standard of our own which we apply to God, and according to which we express our verdict. But where shall we find such a criterion except with God Himself? Shall we derive our standard of justice from our own intelligence, from our sense of justice, from our conscience, or, perhaps, from the consensus of human opinion as to what is right or wrong? But this is quite impossible. For God is God, and He is the sole Lord of heaven and earth. He is the sole Lawgiver and the sole Judge. There is no law above God; there is no criterion whereby He can be judged; there is no tribunal to which one can appeal from His verdict. God is the Absolute. He is His own law. And we are creatures, that are in every respect dependent upon the Creator, even for any knowledge of truth and righteousness, for any criterion of justice we might desire to apply. Besides, we are sinful creatures, whose mind is darkened, whose will is perverse, whose verdict about God is bound to be corrupt. It is evident, then, that the attempt to find an answer to the question, whether God does an injustice to man, must be abandoned, if the question implies that Man will judge his God, that the creature will call the Creator before his bar of judgment. Nay, the very question, if thus understood, must be considered highly presumptuous.

We cannot, therefore, call upon man, upon his intelligence, his sense of justice, his conscience, or upon the common opinion of men, to answer this question. There is only one sense in which the question is justified: if it is directed to God. And there is only one possible way of finding a solution: if we will let God Himself answer this question. In other words, we must proceed from the fundamental axiom: God is just, and He is the sole criterion of all justice. All His works are justice and truth. The question, therefore, can never be whether God Himself is just, nor whether His works are righteousness; but whether in a given case we can understand the justice of God. And this understanding of the work of God as just in a concrete case must be determined by God's own revelation. That this is the correct method of procedure is evident from Scripture. It is applied in Rom. 9:14-18. There the same question is asked: "What shall we say then? Is there unrighteousness

with God?" And this question is answered, first of all, by the familiar and emphatic denial: "God forbid!" The idea of this denial is: "Let the very thought be far from our minds; let it be established *a priori* that God is just!" Yet, the apostle proceeds to answer it, to demonstrate that in the given case under discussion, that of sovereign election and reprobation, the justice of God cannot be doubted. And he does this by allowing the Word of God to supply the evidence: "For he saith to Moses, I will have mercy on whom I will have mercy, and I will have compassion on whom I will have compassion. So then it is not of him that willeth, nor of him that runneth, but of God that sheweth mercy. For the Scripture saith unto Pharaoh, For this same purpose have I raised thee up, that I might shew my power in thee, and that my name might be declared throughout all the earth. Therefore hath he mercy on whom he will have mercy, and whom he will he hardeneth." We quote this passage, let us bear in mind, only to show that the answer to the question, whether in a given case the work of God is just, must be derived from the Scriptures themselves. And if mere man is not satisfied with this answer from the Word of God, but still raises objections that arise from his own rebellious mind, the apostle answers: "Nay but, O man, who art thou that repliest against God? Shall the thing formed say unto him that formed it, why hast thou made me thus?" Rom. 9:20.

Now, in application to the case in hand, the Heidelberg Catechism fundamentally follows the same method. The case is this: 1. Man is totally depraved. As far as the individual man is concerned, he never was different. He cannot perform the demand of the law. 2. However, God continues to demand of man that he keep his law. 3. Is this demand of God not an unjust one? Does not God in this case do an injustice to man? And the answer of the Catechism is: "Not at all; for God made man capable of performing it; but man, by the instigation of the devil, and his own wilful disobedience, deprived himself and all his posterity of those divine gifts."

The whole answer is derived from, and based upon, Scripture. God made man capable of performing the demand of the law. The implication of this was discussed in a previous chapter. Man was made good and after God's own image. The "divine gifts" of which the Catechism speaks in this connection are those of true knowledge of God, righteousness, and holiness. Endowed with these gifts, man certainly was able to perform the demand of the law, that is, to love the Lord his God with all his heart, and with all his mind, and with all his soul, and with all his strength. But man was very wilfully disobedient, as we have seen. God's commandment was not grievous. In the midst of the abundance of Paradise he was to refrain from eating of just one tree. And he wantonly

violated God's covenant. Upon the instigation of the devil, believing his lie rather than the Word of God, he ate of the forbidden fruit. And the result of this disobedience was that he sank into the darkness of spiritual death, so that he lost all his excellent gifts. And, of course, without these gifts he can no longer keep the law of God. These gifts were changed into their very opposite. His knowledge became darkness, the darkness of the lie; his righteousness became perverseness of heart and will; his holiness became corruption and impurity in all his desires and inclinations. The result is that he now stands by nature in enmity against God. He cannot, in his natural state, perform what God demands of him in His holy law.

Now, it is evident, that the emphasis in this entire answer falls upon the word *man*. *Man* was endowed with those divine gifts that were necessary to keep the law; *man* was wilfully disobedient; *man* squandered those excellent gifts with which he was originally endowed; *man* is still holden by the demand of God to love Him with all his heart and mind and soul and strength. And by *man* the Catechism means the whole race of Adam. All men are reckoned in Adam, and are organically in him. If this is not true, the whole argument falls. The point is, that *we*, that you and I, that each individual man, that all are personally responsible for the squandering of these divine gifts. We were all originally endowed with these gifts. We all were disobedient; we all deprived ourselves of these gifts. And, therefore, God does not do us an injustice when He still demands that we shall perform His law. The truth of this juridical solidarity and organic unity of the whole race in Adam we discussed before. The point we wish to make now, is that the Catechism turns to Scripture for its answer to the question: Does not God do an injustice to man by demanding of him in his law what he cannot perform? And in the light of this Scriptural truth of the responsibility of the whole race and of every individual man for the sin of Adam, it is very plain that there is no injustice at all in this demand of God. Suppose that a contractor agrees to build a home for some party at the cost of ten thousand dollars. Suppose, further, that the contractor is a person without means, so that he is not even able to purchase the necessary material to build the house. But the party for whom the house is to be built advances the entire sum of ten thousand dollars to the poor contractor. If now that contractor, instead of using the money that was advanced to him for the building of the home, squanders it in drunkenness and riotous living, so that he is incapable of fulfilling the terms of the contract, does the party for whom the house is to be built do the contractor an injustice if he still demands of him that he build that home him? Of course not. He was supplied with the necessary means. He is obliged to comply with the terms of the contract.

This illustration may serve to bring out the point of the answer of our Catechism. God gave man the means to perform the law; man squandered the gifts of God; the demand of the law is still just, though man is now incapable of performing it: love the Lord thy God with all thy heart and mind and soul and strength!

Sinful man may not be satisfied with this answer of Scripture, but that does not alter the matter. He may insist that he will not be responsible for the sin of Adam, that he personally, therefore, never was capable of performing the demand of the law, and that God certainly does an injustice to him if He still demands that he fulfill the law. Or he may grow presumptuous and say, that God had no business to create him in Adam. To all this, however, the Word of God replies: "Nay but, O man, who art thou that repliest against God? Shall the thing formed say unto him that formed it, Why hast thou made me thus?" And in the day of the revelation of the righteous judgment of God God will certainly justify Himself in all His works before the consciousness of all His moral creatures. And no one shall ever again presume to open his mouth against the Lord of heaven and earth! The perfect theodicy will forever silence the rebellious speech of the proud, and cause the righteous to rejoice and to worship Him that sitteth upon the throne!

2.

The second attempt on the part of fallen man to maintain himself in his sinful state and feel safe is expressed in the question: Will God suffer such disobedience and rebellion to go unpunished? This question has been answered affirmatively in various degrees. Some deny altogether that God punishes sin. Others insist that he does not inflict just punishment in time. Still others deny that there is an eternal punishment in hell. While there are also those who are of the opinion that hell is right here in this world, and that all the punishment man will ever suffer he receives in time. However, the Catechism answers: 1. That God is terribly displeased, filled with wrath, both with our original and our actual sins. 2. That this wrath realizes itself in the curse against every one that continueth not in all things that are written in the book of the law to do them. 3. That God, therefore, surely punishes sin in His just judgment, and that, too, in time as well as in eternity.

Let us note here, first of all, that as far as God's attitude over against the rebellious sinners is concerned, the Catechism leaves no room for a distinction between time and eternity. God punishes sin in time as well as in eternity and that, too, in His just judgment. This statement is directly opposed to the theory of common grace on this point, to the first of the

famous "Three Points" adopted by the Christian Reformed Church in 1924, as well as to a very general popular notion. God, according to this conception, changes His attitude to the wicked after the latter's death. In time He assumes an attitude of favor and grace to the sinner, and He blesses him with many things; but after death He makes him the object of His fierce wrath. God, therefore, does not apply the sentence of His just judgment in time.

H. H.

As To Books

Simple Talks On The Tabernacle,
by D. H. Dolman, M.A., D.D.
Zondervan Publishing House,
Grand Rapids, Michigan.
Price \$1.50.

This is a very readable book for the general public on a very interesting subject, written by a devout believer of Holy Writ. The contents of the book are quite what the title would make one expect. The different chapters present brief expositions, in simple form and with spiritual applications, of the tabernacle and its furniture. Of all the "talks" I like the one in Chapter XIII the best. The author leaves the impression that he believes in sovereign grace. Read the following paragraph:

"The ministry of the Holy Spirit has not the aim of converting the world. The world will never be converted. Our Lord said that instead of getting better, it would grow worse. The Holy Spirit is gathering out of all nations those whom God the Father of our Lord Jesus Christ has *chosen* in Him before the foundation of the world (Eph. 1:4), '*elect* according to the foreknowledge of God the Father, through sanctification of the Spirit'. (I Pet. 1:2)."

I cannot agree with all the spiritual interpretations the author makes of every detail of the tabernacle. His desire to find Christ everywhere, it seems to me, sometimes tempts him to fall into the error of allegorization in the wrong sense of the word. And the interpretations here and there contradict one another. Thus, e.g., the author explains that the accacia wood of the boards of the tabernacle represent the human nature of Christ, while the gold with which they are overlaid signifies His divine nature. p. 102. But in the next chapter the silver sockets in which the boards of the tabernacle stood are made to represent Christ too, and there the boards are explained as representing believers founded in Christ.

I cannot agree that "leaven" is always a symbol of

evil in Scripture. And I think it is a mistake to say that on the feast of Pentecost "the children of Israel brought the Lord a tribute of the first sheaves of corn in joyful expectation of the harvest which was to follow." p. 141. For on Pentecost the barley harvest was completed, and the wheat harvest also was practically finished. And on that day two loaves of leavened bread were presented unto the Lord in the temple.

This merely means, however, that we cannot subscribe to every statement the author makes, and the book must be read with discretion. We gladly recommend the book to our readers.

H. H.

The Angel Of Jehovah In The Old Testament Scriptures

The name *angel of the Lord* first occurs at Genesis 16:6-13 as an appellation of the messenger who appears to Hagar, when she fled from the face of her mistress Sarai. It is the *angel of the Lord* who calls from heaven to Abraham that he shall not lay his hand upon the lad Isaac (Gen. 22:11); speaks to Jacob in a dream that he has seen all that Laban did to him (3:11); and calls to Moses in a flame of fire out of the midst of the bush (Ex. 3:12). It is again the *angel of the Lord* who encourages Joshua when he was by Jericho. Looking out into the distance, Joshua sees a man standing over against him and in his hand is a sword. He calls to him that he make known who he is, friend or foe. Not as foe has he come, is the man's reply, but as captain of the host of the Lord. That this mysterious visitor is the same angel is proved by his commanding Joshua to remove from his feet his shoes in that the place where he stands is holy ground. Moses formerly had to do likewise and for the same reason, having been commanded by the *angel of the Lord*. The Israelites for their sins are oppressed by the Midianites. The *angel of the Lord* sends Gideon for their deliverance. (Jud. 6). The same angel appears to Manoah and promises him a son and reveals himself as he has done to Gideon by causing fire to issue from the rock and consume the sacrifice which has been placed upon it. This angel is also spoken of as "the angel of the presence, i.e., face, of Jehovah. There are more scriptures which contain references to him. The question that confronts us is: Just who is this angel? The answer is to be gotten in the way of an examination of these scriptures.

The *angel of the Lord* appears to Hagar and says, "I will multiply thy seed exceedingly, that it shall not be numbered for multitude. And Hagar called the name of Jehovah that spake to her, Thou God seest

me". This angel therefore is identified with Jehovah and promises what God only can do.

One of the three angels who appear to Abraham during his residence in the plans of Mamre is Jehovah (Gen. 18). The chapter sets out with the statement that the Lord appeared to him. He is called Jehovah in this chapter over and over. "And the Lord said unto Abraham, Wherefore did Sarah laugh. . . . Is there anything too hard for the Lord? At this time appointed I will return unto thee. . . . and Sarah shall have a son (vs. 13). And the Lord said, Shall I hide from Abraham that thing which I do. . . . (vs. 17). And the Lord said, Because the cry of Sodom and Gomorrah is great. . . . I will go down now and see whether they have done altogether according to the cry of it. . . . (vss. 20, 21)." Abraham is said to stand before Jehovah. Through the whole of his intercession in behalf of the cities of the plain, he addresses the angel as Adonai, a name borne by the true God only; and the angel replies as one whose authority it is to pardon or punish, as to him seems just.

In Gen. 22:2 God commands Abraham to offer Isaac. "And *the angel of the Lord* called to him out of heaven. . . . and he said, Lay not thine hand upon the lad, neither do thou anything to him: for now I know that thou fearest God, seeing that thou hast not withheld thy son, thine only son from me (vss. 11, 12). The implication also of this language is that the pronoun *me* and the names *angel of the Lord* and *God* denote one and the same entity.

"And the angel of the Lord called unto Abraham out of heaven the second time and said, By myself have I sworn, saith Jehovah, for because thou hast done this thing. . . . that in blessing thee, and in multiplying I will multiply thy seed as the stars in the heaven. . . ." (vss. 15, 16). Here the angel calls himself Jehovah, swears by himself, and promises a numerous posterity to Abraham. *He* will bless Abraham and multiply his seed. These are works of which God only is capable. This angel therefore is God.

In his vision (Gen. 28:1'-22), Jacob beholds a ladder whose top reaches to heaven. "And, behold, Jehovah stood above it, and said, I am the Lord God of Abraham thy father, and the God of Isaac: the land whereon thou liest, to thee will I give it and to thy seed; and thy seed shall be as the dust of the earth, and thou shalt spread abroad to the west, and to the east, and to the north, and to the south: and in thee and in thy seed shall all the families of the earth be blessed." In Gen. 22 it is the angel of the Lord who is to accomplish what is here promised and to be brought to pass by Jehovah, again proving that the *angel* is the Lord God of Abraham and the God of Israel.

At Peniel (Gen. 32:24-32) Jacob wrestled with a man whom he perceived to be God. He therefore

called the name of the place Peniel. "For," said he, "I have seen God face to face." In referring to this event, the prophet Hosea, 12:4 says, "Yea, he (Jacob) had power over the angel, and prevailed: he wept and made supplication unto him: he found him in Bethel, and there he spake with us; even the Lord God of hosts; the Lord is his memorial." Here the "man" is identified with the *angel of the Lord* and the latter with Lord God of hosts.

Exodus 3 is an account of the revelation of God to Moses at Mount Horeb. "And the *angel of the Lord* appeared unto him in a flame of fire out of the midst of the bush: And Moses said, I will turn and see this great sight, when the bush is not burnt. And when Jehovah saw that he turned aside to see, God called to him out of the midst of the bush, and said. . . . Draw not nigh hither: put off thy shoes from off thy feet, for the place whereon thou standest is holy ground. Moreover he said, I am the God of thy father, the God of Abraham, the God of Isaac, and the God of Jacob. And Moses hid his face; for he was afraid to look upon God. "Here, too, the angel of Jehovah is identified with Jehovah and is said to be the God of Abraham, Isaac, and Jacob.

How that the Scriptures identify the *angel of the Lord* with Jehovah is further manifest from the account given in Judges 6:11 of the appearance of the angel to Gideon. "And the *angel of the Lord* appeared unto him, and said unto him, The Lord is with thee, thou mighty man of valour. . . . And the Lord looked upon him, and said, Go in this thy might, and thou shalt save Israel from the hand of the Midianites: have not I sent thee? In vs. 16 it is again, "And the Lord said unto him, Surely I will be with thee, and thou shalt smite the Midianites as one man." Gideon implores his visitor not to depart until he bring his offering and set it before him. The sacred narrator continues, "And the angel of God said unto him, Take the flesh and the unleavened cakes, and lay them upon this rock, and pour out the broth. And he did so. Then the angel of the Lord put forth the end of the staff that was in his hand and touched the flesh and the unleavened cakes; and their rose fire out of the rock and consumed the flesh and the cakes. Then the angel of the Lord departed out of his sight. And when Gideon perceived that he was an angel of the Lord, Gideon said, Alas, O Lord God! for because I have seen an angel of the Lord face to face. And the Lord said to him, Peace be unto thee; fear not: thou shalt not die." The one who in this passage transacts with Gideon is called now angel of the Lord and then again the Lord (Jehovah in the original text). Gideon addresses him as Jehovah God and honors him with an offering that may be brought only to God.

But the scriptures also clearly distinguish between this angel and Jehovah. One such scripture in which

this distinction is clearly presented is Ex. 23, where it is said, "Behold, I send an angel before thee, to keep thee in the way, and to bring thee into the place which I have prepared. Beware of him, and obey his voice, provoke him not; for he will not pardon your transgressions: for my name is in him. But if thou shalt indeed obey his voice, and do all that I speak; then I will be an enemy unto thine enemies, and an adversary unto thine adversaries. For mine angel shall go before thee and bring thee in unto the Amorites, and the Hittites. . . and I will cut them off." The speaker here is Jehovah. That the angel whom He sends is the angel of the Lord, elsewhere and also here identified with Jehovah, is apparent. Jehovah's name, the revelation of His being, is in him. Therefore he will not pardon transgression i.e., condone sin. He will bring the people of Israel into the promised land of their abode, cutting off their enemies. But this angel, though identical with Jehovah, is at once distinct from Him. For Jehovah sends him. And His name is in Him. The distinction between the two is also clearly brought out in Ex. 33. This chapter records what God says to Moses after the people had sinned in worshipping the golden calf. In punishment of this offense, the Lord will send an angel before His people, but He, Jehovah, will not go up in their midst, lest He consume them in the way, they being a stiffnecked people. When the people hear this evil tiding, they mourn. The truly penitent go out to the tabernacle, which Moses has taken and pitched without the camp in fulfillment of the Lord's threat. Moses implores the Lord to consider that this nation is His people. The Lord replies that His presence, i.e., His face, will go with him. Thus the facts of the matter are verily these: 1) The angel of the Lord identifies himself with Jehovah. 2) Those to whom he appears recognize, name, and worship him as Jehovah, the only true God, the God of Israel. 3) He receives sacrifices and worship without any protest. 4) He claims, does this angel, divine honour and exercises divine power. 5) The Biblical writers constantly speak of him as Jehovah. This on the one hand. On the other hand: 1) This angel is distinct from Jehovah. For, Jehovah sends him and His name is in him.

Just who, then, is this angel. There are principally two views. The one sees in him an ordinary angel, like other angels, thus one of the spirits who wait continually on God and do His will. The following reasons are urged in favor of this view.

a. The name *angel* designates, throughout the entire scriptures, only one class of spiritual beings. But this is not true. The seven angels of the seven churches in the Revelation of John were human beings.

b. It is urged that the *angel of the Lord* who appeared to the virgin Mary and to Joseph her husband, was a creature-angel. So, too, it may be added, the

angel of the Lord in several Old Testament scriptures such as 2 Sam. 24:16ff and 1 Kings 19:5-7. The question is whether in every creature where the title occurs the angel of the Lord is a creature-angel.

c. It is said that the Old Testament cannot speak of the self-distinction of God because in that case it would anticipate the doctrine of the trinity. This argument certainly is devoid of all force. All the great doctrines contained in the New Testament scriptures are anticipated by prophecy and type, the prophetic word and the corresponding typical transactions. There is such a thing as a progressive revelation. Its commencement is the very first verse of the Bible, "In the beginning God created heaven and earth".

d. It is said that in Ex. 33:1-3a a passage which reads, "And the Lord said to Moses, depart, and go hence. . . unto the land which I swore unto Abraham. . . . And I will send an angel before thee; and I will drive out the Canaanites. . . . for I will not go up in the midst of thee; for thou art a stiffnecked people," in this passage, it is said, Jehovah appears to so distinguish this angel from Himself that we cannot think of him as one with Jehovah. Accordingly, some interpreters hold that after the sin with the golden calf, God threatened the people that *He* should no longer go with them, but a subordinate, created angel. But the opposition here is not this, that either a created, ordinary, angel goes with Israel, or Jehovah, but this, that Jehovah would no longer Himself be present in the camp of Israel, but beyond it, that thus a stricter separation should be made between the impure people and the tabernacle.

e. It is also objected by some that the prophets too identify themselves in a similar way with Jehovah. True it is that the prophets often do set forth their discourses as directly proceeding from the mouth of Jehovah, but they always in some way make a clear distinction between their person and His. What is more, there is no passage in which a prophet of God ascribes to himself divine honors, names, works and determinations. There is no passage in which a prophet uses indiscriminately his own name and that of Jehovah and renders to himself divine honor, in worship and sacrifice.

So the question, "Who is the angel of the Lord," must be answered thus: This angel who appeared to Hagar, to Abraham, to Moses, to Joshua, to Gideon, and to Manoah, can be none other than the Son of God, the second person in the blessed trinity, in His office of Mediator, thus He whom we now worship as our God and Saviour Christ Jesus. There can be no doubt about the correctness of this answer. Said Israel, when blessing Jehovah, "God before whom my fathers Abraham and Isaac did walk, the God which fed me all my life long unto this day, *the angel which redeemed me from all evil, bless the lads*" (Gen. 48:15,

16). The prophecy of Isaiah contains this remarkable passage, "And he said, Surely they are my people, children that will not die: so he was their Saviour. In all their afflictions he was afflicted, and the angel of his presence saved them: in his love and in his pity he redeemed them; and he bear them, and carried them all the days of old" (Isa. 63:9, 10). How clear that the angel of whom the prophet here speaks can be none other than Christ. It may have been with this very passage before his mind, that the writer of the epistle to the Hebrews penned, "Wherefore in all things it behoved him—Christ Jesus—to be made like unto his brethren, that he might be a merciful and faithful highpriest in things pertaining to God, to make reconciliation for the sins of the people. *For that he himself hath suffered being tempted, he is able to succor them that are tempted* (Heb. 2:18). For we have not a highpriest *which cannot be touched with the feeling of our infirmities; but was in all points like as we are, yet without sin*" (Heb. 4:16).

Further, as the Old Testament scriptures identified the *angel of the Lord* with the Triune God, so the New Testament writers of the scriptures identified *Christ* with the Triune God. In making plain to his readers that Christ is preferred above the angels, both in person and in office, the writer of the epistle to the Hebrews quotes from the psalms as follows, "And of the angels he saith, Who maketh his angels spirits, and his ministers a flame of fire. But unto the Son he saith, Thy throne, O God, is for ever and ever: a sceptre of righteousness, is the sceptre of thy kingdom. Thou hast loved righteousness, and hated iniquity; therefore God, even thy God, hath anointed thee with the oil of gladness above thy fellows" (Ps. 45:6,7). And again, "And, thou, Jehovah in the beginning hast laid the foundation of the earth; and the heavens are the works of thine hands:" (Ps. 102:25). Finally, "They shall perish; but thou remainest; and they shall wax old as doth a garment; and as a vesture shalt thou fold them up, and they shall be changed: but thou art the same, and thy years shall not fail" (Ps. 102:26; Isa. 34:4). These passages, as quoted, are found at Heb. 1:7-12. So does the writer of this epistle set forth Christ as being God, whose throne is for ever; as being the unchangable and everlasting *Jehovah* by whom was laid the foundation of the earth. Now, if both the *angel of the Lord* and Christ are *Jehovah*, then it *cannot* be otherwise than that this angel is Christ.

Finally, the very circumstance that the Scriptures identify the angel of the Lord with God and at once distinguish between Him and God is by itself conclusive proof that this angel—the angel who appeared to the Old Testament worthies mentioned above—is Christ. For, Christ being of one and the same essence with God—the Triune Jehovah—none other than He

can be identified with God. But, though being one with God, He is at once distinct from God, He being Christ, the Mediator of God and man, the incarnate Word.

Thus the distinction here is not between the Son on the one hand and the Father and the Holy Spirit on the other, but between the Son in His office of Mediator and the Triune Jehovah.

Thus, long before His incarnation in the fulness of time the Son of God in his office of Mediator was manifesting Himself personally and even visibly upon the earth,—to Hagar and Abraham in a real human form; to Moses in the burning bush; to the people of Israel in the smoke and fire that enveloped the summit of the mount of God; and later to this people in the pillar of cloud. Thus the angel whom Abraham addressed as Jehovah and for whom he fetched bread, was verily Christ. It was Christ—the Triune Jehovah through Christ—who called to Moses out of the midst of the Bush and sent him to deliver Israel. It was Christ who met him by the way in the inn and threatened to kill him on account of his neglect in the matter of the circumcision of his son. It was Christ who communicated to him the law and spake to him out of the tabernacle of the congregation. When the people of Israel took their journey from Succoth, it was none other than Christ Himself who went before them by day in a pillar of cloud to lead them by the way; and by night in a pillar of fire to give them light. The word of the Lord that came to all the prophets was a word communicated to them by the Triune covenant God through Christ. Thus through all the centuries of the Old Dispensation, Christ personally and directly was functioning as Mediator in His office of Mediator.

(To be Continued)

G. M. O.

De Barmhartigheid Roemende Tegen Het Oordeel

Want een onbarmhartig oordeel zal gaan over den-
gene die geen barmhartigheid gedaan heeft; en de
barmhartigheid roemt tegen het oordeel.

Jak. 2:13.

Barmhartigheid en oordeel zijn ter laatste instan-
tie niet slechts woorden, die wellicht een ieder bekend
zijn, maar zijn zaken die in nauw verband staan met
het levensgedrag van den Christen. Hoe hij zich moet
gedragen tegenover het ellendige, zwakke en vertrapte.

Geheel in het algemeen is het alreeds waar, dat
iedere daad van barmhartigheid en van onbarmhartig-
heid in zich een oordeel dragen en met zich brengen.

Veroordeelend klopt het hart en spreekt het verstand, wanneer de gelegenheid daar is, om als priester op te treden, de priester en leviet aan de overzijde voorbij gaan. Voor het leed en de ellende van den deerniswaardige de oogen te sluiten is zoo wreed, onbarmhartig en hard.

Onbarmhartig en wreed is de wereld altijd. Ook vandaag. Waartoe zou het arme en ellendige goed zijn? Waarom zoude er een plaats voor hen worden ingeruimd? Is het dan niet veel beter, om dat ellendige en zwakke maar uit den weg te ruimen en aan de ellende voor goed een einde te maken?

Dat moet ook wel. De wereld openbaart nooit iets van de barmhartigheid, omdat zij zelf daar nooit van het voorwerp is. Zij leeft uit haar beginsel der vijandschap Gods, tegen Hem en den naaste. Daarom is het, dat haar barmhartigheden niet anders zijn, dan gruwelijke wreedheden, den schijn ten spijt.

Dat mag niet zoo zijn in de Kerk van Christus. Zij mag ook in dat opzicht der wereld niet gelijkvormig worden. Zeker, er is ook een soort van barmhartigheid binnen hare muren, die alles opoffert voor en ten koste van het recht. Ook dat is geen barmhartigheid, doch onbarmhartigheid, die het welzijn der Kerk in den weg staat. Terwijl anderzijdsch men tenslotte wel kan zeggen te strijden voor het recht of de gerechtigheid, om dan daarvan een zweep te maken, waarmee een ander eens goed afgeranseld wordt, zoodat er, noch voor den een noch voor den ander, een positieve vrucht is. Dat is al even onbarmhartig als de zooeven barmhartigheid ten koste van recht en waarheid.

Een onbarmhartig oordeel zal gaan over dengene die geen barmhartigheid *gedaan* heeft.

En de barmhartigheid roemt tegen het oordeel.

Wat bedoelde Jakobus toen hij deze woorden aan de Kerk schreef?

Er zijn verklaarders die meenen dat in beider geval de barmhartigheid en het oordeel, ziet op een daad en het gevolg van die daad van den Christen. Zie, zoo redeneert men, in een zondige wereld wordt wat schijn is, gehouden voor de werkelijkheid. De maatstaf der wereld oordeelt altijd naar den schijn der dingen. Zij ziet den persoon des menschen aan en beoordeelt hem naar wat hij heeft en bezit in aardse goederen, rijkdom, naam of eer. Is hij een rijk mensch dan wordt hij door haar geprezen en vereerd, terwijl omgekeerd, is een mensch arm dan wordt hij vertrapt en naar de laagste plaats verwezen.

Nu dan, tegenover dat onbarmhartig oordeel der wereld staat de barmhartigheid van den Christen, die, levende uit het beginsel der wedergeboorte, barmhartigheid beoefend. Zóó nu roemt, in den zin van triumfeert, in hem Christus barmhartigheid over dat afschuwelijk oordeel der wereld. Dat is dan des Christens overwinning. Die wereld wierp zichzelf op

als rechter, lei een eigen maatstaf aan, doch weet natuurlijk niets af van barmhartigheid. Zij kent God niet, heeft Hem niet lief en brengt dat tot openbaring in haar levensgedrag tegenover den arme, zoowel als tegenover den rijke. Ja, ook tegenover den laatste, want het eeren en zoeken, het prijzen en vergoden is tenslotte ook al even onbarmhartig als het verguisen en vertrappen en wegwerpen van den arme. Dus juist het omgekeerde van wat het kind van God doet.

Ons bezwaar tegen deze verklaring is, wat de hoofdzak betreft, tweevoudig. Allereerst, de tekst spreekt niet over de wereld, haar vergelijkend met de Kerk, doch tot de Kerk alleen. Tot de belijders van Christus. En nauw hiermede verbonden, spreekt het verband juist wel en alleen over toestanden, die gezien worden op het erfdeel des Heeren. Dat is feitelijk den inhoud van geheel het betoog in wat aan den tekst vooraf gaat, zoowel in al wat volgt tot aan het einde van dit hoofdstuk toe.

Wie dan ook het zoo wil verklaren als boven genoemd, die beroofd de tekst van zijn kracht. Die houdt dan ook vervolgens voor de gemeente geen vermaning meer over. Men zou dan op zijn best wat tekeer kunnen gaan tegen de goddelooze wereld en haar zonde, om dan de gemeente wijs te maken, dat zij juist zulk een schoone tegenstelling vormt met die onbarmhartige wereld. Zooals de leeraar deed, die, sprekende over het zesde gebod (Heid. Catechismus) tot de gemeente zeide, ja, geliefden, daarbuiten is het een groote steelpartij, maar van u weten wij wel beter. En natuurlijk is daarmee voor het Farizeïsme de deur geopend. Zeer wijd openstaande.

De volgende verklaring, die de meest gangbare mag genoemd, betreft de barmhartigheid en het oordeel van dezen tekst op God. Naar de idee dan, hebben we den tekst (laatste gedeelte) te lezen als volgt: De barmhartigheid Gods roemt tegen het oordeel Gods. Barmhartigheid triumfeert over de gerechtigheid. God is dan de Rechter, Die rechtvaardig oordeelen moet. Zal het nu echter met den zondaar naar het strengste recht gaan (namelijk het oordeel) dan is er voor hem geen hoop op de zaligheid. Hij heeft juist het tegenovergestelde verdiend en heeft zich waardig gemaakt om voor eeuwig onder te gaan in helsche pijn en smart. Rampzaligheid is alles wat er voor hem overbleef. God moet en zal als Rechter straffen en dat naar het strengste recht. Echter, diezelfde God is ook barmhartig. Hij heeft waarachtig medelijden met Zijn verloren schepsel, door Hem geliefd en verkoren. Nu triumfeert dan ook de Goddelijke barmhartigheid in die mate, dat het oordeel er feitelijk niet meer is. Tusschen die beiden, recht-gerechtigheid en barmhartigheid, geeft de laatste den doorslag met het resultaat, dat de zondaar de straf ontloopt en het leven der eeuwige gelukzaligheid deelachtig wordt.

Bezwaar hiertegen is, dat we aldus Gods gerechtig-

heid verliezen en het oordeel weg hebben geredeneerd. Gods deugden zijn volkomen en volmaakt. Er is in hem geen mindere of meerdere, geen sterkere of zwakere deugd. Zij zijn tezamen: De Eéne volmaakte deugd, die naar vele zijden uitstraalt. De gedachte, alsof de eene de andere deugd zoude kunnen opheffen of nonactief maken, is absoluut uitgesloten. Buitengesloten is ook, dat de een den ander zou kunnen verdringen en aldus we meer aan den ééne dan aan den andere zouden hebben. In Hem is alles volmaakt tot in Zijn deugden toe.

Een tweede bezwaar is, dat de tekst en het verband geen enkele aanleiding geven voor deze verklaring. Wat het erger maakt is het feit, dat aldus het laatste gedeelte van den tekst het eerste deel weerspreekt. Het eerste gedeelte spreekt er over, dat een onbarmhartig oordeel zal gaan (gehouden zal worden) over dengene, die geen barmhartigheid *gedaan* heeft. En deze eerste zinsnede, wordt dan bovendien nog ingeleid door een redegevend voegwoord (want). En dan spreekt het onmiddellijk verband over het alzo *spreeken* en het alzo *doen* en dat naar zij gesproken en gedaan zullen hebben, ook het oordeel zal zijn. De verklaring van hierboven zoo juist genoemd is dan ook hierom niet te aanvaarden daar zij de tekst feitelijk doet zeggen: Er wacht weliswaar een oordeel voor wie onbarmhartig geoordeeld heeft, geen barmhartigheid gedaan hebbende, maar Gods barmhartigheid voorziet dat echter en heft nu aanstonds dat oordeel op. Dat soort van ethiek is wel de aller gevaarlijkste die we ons kunnen denken. Erger dan volslagen Antinomianisme.

Men zal zeggen, maar is dat dan niet juist gezien, als ge nu tusschen die beiden, Barmhartigheid en Oordeel, slecht den Christus plaatst? Zoo is het toch feitelijk, met het oog op de verdienste van Middelaar? En weer is het antwoord: Neen!! Door Christus verdienste ontvangt gij barmhartigheid, maar zóó, dat die barmhartigheid van uw God ontvangen, uw deel is, omdat Christus het oordeel droeg, oordeel als de vrucht van de handhaving van het recht. Gods eigen deugd. Wie het anders zou leeren, verzwakt, indien niet verniet, het werk der verlossing. Hij raakt Christus en God beiden kwijt.

Maar zelfs met de toevoeging van het werk van Christus, het werk dus van den Middelaar, hebben we dan wel een verklaring van het verband of de verhouding tusschen de Goddelijke gerechtigheid en Zijn barmhartigheid, maar daarover spreekt de tekst en het verband niet. Het gaat over geheel iets anders.

In dit hoofdstuk gaat het naar de hoofdgedachte over het geloof der gemeente. Het geloof in den Verheerlijkten Heiland. Geloofsactie of het geloof in zijn werking richt zich op *die* heerlijkheid. En duidelijk is het, dat geheel het werk en den Persoon des Heilands hier dan ook worden voorgesteld als het ob-

ject des geloofs. Altijd, gelijk uit de verdere verzen blijkt, in gebondenheid aan Gods Woord.

Die heerlijkheid van den Christus werd door Jezus verdiend, die om harentwil arm werd, opdat Hij velen rijk zoude maken. Daarom nog de bijvoeging, dat Hij de Christus is, de Ambtsknecht des Heeren, Die, getrouw zijnde aan den Hem opgedragen Middelaarstaak, Zich gaf tot in den dood en de Zijnen kocht.

Heere der Heerlijkheid. Jezus ging door lijden, dood en graf heen en werd opgewekt. Die opstanding is dan ook niets minder dan het loon als vrucht van den arbeid Zijner ziel. Hij ontving door die opstanding den Geest, opdat Hij het verkregen heilsgoed mee kan deelen aan Zijn volk. Daartoe zendt Hij dien Geest uit in Zijn Kerk.

Die Geest vernieuwt het hart, verlicht het verstand en buigt den wil. En die Geest verbindt door een levend geloof de gemeente aan den opgestanen en verheerlijkten Heiland, opdat de gemeente hoe langer hoe meer uit dien Heiland zou trekken het leven Zijner heerlijkheid. Maar die Geest brengt dan ook Gods kind naar Gods Woord. En dat Woord past bij zijn leven. Het Woord en het nieuwe leven zijn beiden dat der vrijheid en in die vrijheid beweegt het leven zich, altijd weer gericht naar dat Woord.

Dat geloof nu belijdt de Kerk te bezitten.

Zij toone het dan ook in geloofsuiting, in wat we gewoonlijk noemen, de levensopenbaring. Niet, zoo zegt Jakobus, dat alleen maar zeggen, want dat is niet voldoende. Geloof te bezitten, geloof in God zonder meer, ook dat bezit de duivel en hij siddert.

Maar wel een geloof door de liefde werkzaam. Neen, niet alsof nu toch nog de rechtvaardiging en de zaligheid verwacht mogen worden uit de werken als de grond waarop het rust. Duizendmaal, neen!! zelfs de werken des geloofs zijn tenslotte vrucht van Gods rechtvaardigmaking. Maar wel als de vrucht van de echtheid des geloofs zijn die werken noodzakelijk en worden openbaar uit de liefde tot God en den naaste.

En met het oog op den dag des gericht, waarin allen moeten verschijnen voor den rechterstoel van Christus, en waarop de tekst het oog heeft, in dat gericht zal het oordeel worden bepaald, niet naar wat iemand heeft gezegd omtrent het geloof, maar wel of zijn levensdaden dat geopenbaard hebben. Was er barmhartigheid, een leven uit liefde tot God en den naaste, een leven naar de Koninklijke Wet of Wil van God, dan, maar ook dan alleen, behoeft men in het oordeel niet te vreezen. Het geloof was echt, er was vrucht, de echtheid des geloofs is gebleken en de barmhartigheid was een der schoonste vruchten van dat geloof.

Dan alleen roemt de barmhartigheid over of tegen het oordeel.

Door Hem, Die aan de gerechtigheid volkomen volaan heeft.

Het bewijs waarvan gezien werd in het geloofsleven der Zijnen.

De werken, die hen volgen, tot in den oordeelsdag toe.

Uit vrije genade alleen hun deel.

W. V.

The Aim Of Christian Instruction

Just what is the goal and end we seek to attain in the matter of Christian instruction? What is the one dominating aim of the effort expended in the matter of Christian education? Such is the question in answer to which we shall first of all have something to say about the aim as such, and then secondly treat of the realization of this high ideal.

The Aim Itself

Aim is always an important matter. The gunner on the battle front understands this full well. He must know what the objective is before he can train his gun on that object, he must sight his objective and train the gun on it with geometric precision, and then if all other things be equal the missile of destruction will accomplish its work of devastation. No soldier would say that the matter of aim is a minor thing. Or, if you wish a still more cogent example, think of the meeting of Mr. Churchill and Pres. Roosevelt on the Atlantic. The purpose of the meeting was to discuss not only ways and means but the aims and object of the war. Guiding principles were agreed upon to reach the aim of not only winning the war but also winning the peace after dictatorship had been destroyed. Apart now from the validity and practicability of these aims, it certainly was in order to establish before hand the *end in view*, the *aim*, that the war effort might be directed toward the attainment of those purposes.

In the cause of education and instruction, educators must and do, whether consciously or unconsciously, set themselves aims which they seek to realize in the education of the oncoming generation. Christian instruction also has its aims. Primarily these aims are not plural but singular in number. They must be one, for God is one and His Word is one. The Christian emphasizes the unity of all things, and must do so, because as God is one and His Word is one, so also man is one and his life is one. Man's life may be divided into various departments and spheres, but these departments and spheres may never be separated. God is the God of our *whole* life. We are called to serve him at home and on the street, on Sabbath and during

the week, in pleasure and in work. Everywhere and always man is called to love God with all his heart and soul and mind, and his neighbour as himself for God's sake. Therefore Christian instruction has and can have only one primary aim, to which all its secondary aims must be subservient and submissive. It is one God, one faith, one Spirit, and therefore *one* aim. One ultimate aim, one dominating purpose. Only When we see the all dominating purpose and aim, only then can we properly consider secondary aim. It is this one aim with which we now deal.

How Express This Aim

How shall we in a few simple words express this one aim as it pertains to Christian instruction?

What is the slogan of Christian instruction? How may the controlling aim be briefly summarized?

Frequently the aim of Christian instruction has been epitomized in the words "the glory of God". Certainly it is true that the aim of Christian education should be the glory of God, and if it is not, then Christian instruction is not worthy of the name. As a matter of fact it is not even worthy of the name "instruction", for what ever does not aim at God's glory cannot be instruction but is destruction. The instruction Satan gave Eve in Paradise was nothing less than destruction, and all instruction that is not permeated with the glory of the sovereign God ought to be denominated destruction, whether given in the Public School or in the Christian School. To that end God created all things, and to that end of his own glory God controls and directs all things. That is the only end that the world will ever attain, for God has made all things for His own name's sake, even the wicked unto the day of destruction. Out of him, through him, but also unto Him are all things. Only when we educate our children as co-laborers of God to seek His glory in whatever they think or do, only then are we instructing them in the way in which they shall go. In every endeavor, in every relationship of life, our children are called to glorify Him who has called us and our seed out of the darkness into His marvelous light, that we might show forth *His* praises. All secondary aims of command of fundamental processes, worthy home membership, vocation, citizenship, worthy use of leisure, and all else you can mention, must be dominated by and controlled by the one guiding principle. Our children must be enabled to lead lives that are to the glory of God in Christ. They must think and live theo-centrally, not anthropocentrally.

It is exactly this one high aim that can never be recognized by the world and its educators. The aim that the world sets itself leaves God out (neutral, so-called), is the very opposite of this (anti-God). Briefly epitomized, the aim of worldly educators is: "the

glory of man". Instruction that is not God-centered and guided by the Revelation of His Word, necessarily begins and ends in man. There is no third choice or possibility. It is for or against; God or Mammon. We called the aim of the world: the glory of man. Perhaps we should not favor them so much, by even allowing the word *glory* to stand. What glory can there be for man, if God is not glorified? In the real sense, they glory in their shame. Instruction that fails to reckon with God and His glory, ends in shame. Does not Paul say that they glory in their shame? To seek man and to educate children to separate even a part of their life from God, is a culture that cultivates man's shame, that continues to walk in the lie of Satan that it is possible to live at all without God. It is downright spiritual destruction. Their ways are ways of death, and such schools together with their instructors that fail to aim at the glory of God are simply opening the doors that lead to hell and destruction. The fool says in his heart: There is no God.

Others have summarized the aim of Christian education, to our mind, still better when they pointed to the words of II Tim. 3:17 as a brief paraphrase of the aim of Christian instruction. Dr. H. Bavinck in the Netherlands pointed to this passage as a cogent expression of the aim of positive Christian instruction. Others have followed him. To our mind, correctly so.

The passage referred to reads, "That the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works."

Although as a slogan or catch-phrase this text will hardly do, because it is somewhat lengthy; nevertheless, it is more specific, and for that reason a better paraphrase of the aim of Christian instruction. The term "the glory of God", however true it be, is too all-comprehensive and applicable to all of life to state specifically the precise aim of Christian instruction. Because of that it is vague when applied to Christian education, and leaves us in the dark as to how to attain our purpose, for the simple reason that the purpose has been generalized too much to be useful. That is not so with the passage of II Tim. 3:17. It at once tells us the direct, spiritual aim of the instruction of the covenant seed. The purpose of all instruction of that seed is declared to be that the man of God may be perfect, thoroughly furnished unto all good works." It recognizes that the child must be prepared unto all good works, good works in the sense in which Scripture speaks of them. Good works are all works, all works that are: done out of faith, in accord with God's law, and to His glory. Whether the child that is instructed is to become a doctor, a lawyer, a minister, a businessman, or a common laborer—that makes little difference. What does make difference is that the child is thoroughly furnished to live his whole life in a manner

compatible with the fear of God and out of that fear. Secondary aims of good citizenship, vocation, proper use of fundamental powers, etc. may not be forgotten. These must be cultivated, but on the plane of the service of God. The child must be equipped to lead a normal life, yes, but as a child of God. He must be furnished so that he understands his calling everywhere. Obedience and authority must be a matter of pleasing God; love and fellowship, politeness and common courtesy—all these must be subservient to God's law. To know his task, to know it as a Christian—to that end he must be thoroughly furnished.

That stands to reason also. Our armed forces need to be thoroughly furnished also. They must have the best equipment of all kinds, when they need it and where they need it. And they must know how to use it. And our covenant children must in the battle of life have their equipment and know how to use it. They must be trained to fill their places in life, as Christians. That specific aim demands a specific training.

To give them such instruction—that is and must ever be the high aim of all Christian instruction. Otherwise it cannot be Christian instruction we give; and if we do not give Christian instruction, we are giving Mammon instruction, which is destruction. God is not mocked—we can only reap if we sow, and what we sow!

The Practical Realization

On this point we can be brief. Much might be said—I do not feel that I am the one that can answer all practical problems. I shall suggest a few things, of a general nature.

First of all then, since the aim of Christian instruction is the furnishing of the man of God unto all good works, it is imperative that all instruction be based on God's Word. To the law and the testimony also applies here. Not that all instruction must be Bible knowledge in the narrower sense. Of course not! We are not Pietists. But the light of God's Word must be brought to bear and its significance felt in all that is instructed. In reading, writing and arithmetic; in history and art; in athletics and society activities. In all God and His will have a place, in one way or another.

Secondly, those that instruct and are busy in a practical way toward the attainment of this ideal, must themselves be imbued with the Scriptures. Their hearts as well as their minds must be at the feet of Christ the Lord, and themselves be worthy examples of all good works. That is true of the teaching personnel of the local Christian Schools. But it is equally true for parents and all others that are engaged in the task of forming a new generation. The

stream will not reach higher than its source. A blaring radio shouting out its corruption all day, magazines that merely bring the world into the home, fathers and mothers that continually quarrel and fret, that love their ease more than God, must not complain if the children do as they do instead of doing as they say. They have only themselves to blame. The child is more impressionable to demonstration than to exhortation, to example than to precept. Our homes must be God-centered and God-controlled. The plaque on the wall, "As for me and my house, we shall serve the Lord" is not enough. Parents must be able to say, Be followers of me as I am of Christ, if they would strive toward the high aim of Christian instruction. Parents above all should. The home fires must be kept burning. Sometimes I'm afraid that while we are seeking to remedy things by better catechetical instruction, by better Christian School instruction (all laudable and worthy in themselves, and proper), our trouble is with the home fires. They sadly need more fuel. It is chilly in the house—you hardly feel there is a spiritual fire burning.

Thirdly, and fourthly, and fifthly—for there is much more. But enough!

It is our calling to instruct the rising generation that the seed of the covenant may be thoroughly furnished unto all good works.

It is our calling. Is it our aim?

P. D. B.

Nieuws van onze Kerken in het Westen

De tijd is gekomen, dat wij onder dit opschrift wederom een artikel moeten schrijven voor onze Standard Bearer. We deden zulks ook reeds in een vorig nummer en, zooals de lezer zich zal herinneren, we bepaalden onszelfen toen tot nieuws betreffende onze gemeenten in Noordwest Iowa, en onze gemeente te Edgerton, Minnesota. We zullen daarom nu trachten onze lezers ietwat meer op de hoogte te stellen met onze gemeenten in het Westen.

We beginnen te Oskaloosa. Onze gemeente alhier werd nu voor bijna drie jaar bediend door Ds. Petter. Doch de gemeente is thans herderloos, daar Ds. Petter juist vertrokken is naar zijn nieuw arbeidsveld te Grand Haven. De gemeente heeft in het verleden, door het verlies van leden, de pijnlijke ervaring gehad van de strijdende kerk. Maar zij kan toch ook getuigen van gezonden groei. Verleden jaar werden vier jonge gezinnen door huwelijk aan de gemeente toegevoegd. Ook deden enkele jongelieden belijdenis des geloofs en werden verscheidene kinderen gedoopt.

Twee jeugdigen werden verleden jaar in den bloei des levens weggenomen, alsook eene oude moeder, die rijp was in jaren, geloof en hope. De oorlog laat zich ook hier reeds gevoelen. Enkele jongemannen werden reeds opgeroepen en verscheiden anderen verwachten eenigen tijd opgeroepen te worden.

De Christelijke School situatie is in Oskaloosa een groot probleem. Wel heeft men een actief Bestuur en een Vereeniging, bestaande uit leden van onze gemeente en die der Christelijke Gereformeerde, maar tot het hebben van een Christelijke School is het nog niet gekomen. De grootste moeilijkheid is, dat de kinderen over een groote afstand verspreid zijn en dat de wegen dikwijls haast onbegaanbaar zijn. Het voordeel, dat men hier dus heeft door het niet aanwezig zijn van de arbeids-problemen der groote steden, verliest men weer met het oog op Christelijk onderwijs. Doch de wegen worden de laatste jaren aardig verbeterd, dus dat geeft hoop.

Nu gaan we naar onze gemeente te Pella. Hier heeft Ds. Lubbers nu vijf jaren gearbeid. De gemeente telt thans vijftien gezinnen, hetzelfde aantal als vijf jaren geleden toen Ds. Lubbers zijn arbeid hier begon. Wel ware de gemeente een weinig grooter geweest, indien al de gezinnen gebleven waren, doch enkelen veranderden van woonplaats en sloten zich aan bij onze andere gemeenten. Men heeft hier des Zondags twee diensten, een in de Hollandsche en een in de Engelsche taal. Des avonds vergadert de Jongelieden-vereeniging. Deze vereeniging heeft acht leden en geniet op hare vergaderingen dikwijls de aanwezigheid van vreemden.

Het meerendeel van ons volk te Pella woont op de 'farm'. Velen ver van de kerk. Sommigen zelfs tot drie-en-twintig mijlen. Dit maakt het voor velen zeer moeilijk om al de diensten en bezigheden der gemeente bij te wonen. Voorals wanneer de wegen slecht zijn, zooals van 't voorjaar het geval was. Vandaar dat de Mannen vereeniging maar vijf leden telt, en de Vrouwen vereeniging acht. Ook kan men onder zulke omstandigheden verwachten, dat niet allen altijd twee maal per Zondag ter kerk komen. Maar sommigen dergenen, die ver moeten komen, nemen des morgens een 'lunch' mede, die dan des middags in de 'kitchen' der kerk genoten wordt. Zodoende kunnen zij beide diensten bijwonen, daar zij dan tusschen de diensten niet naar huis behoeven te gaan. Vooral voor onze Pella gemeente is het daarom te hopen, dat het gebrek aan rubber niet al te erg worde.

Van Pella gaan we naar Manhattan. Hier hebben we onze jongste gemeente. De gemeente wordt omringt door bergen en is ver van onze andere gemeenten verwijderd. Nochtans onder het herderschap van Ds. De Wolf, die zij tot leeraar heeft, is zij toch goed levendig. Zij telt reeds zeventien gezinnen. En de diensten, die nu allen behalve twee in de maand

in de Engelsche taal gehouden worden, worden geregeld nog bezocht door vreemden. Men heeft hier ook vele kinderen en jongelieden. Dit blijkt ook uit de Jongelieden vereeniging, die dertig leden telt. Deze vereeniging is ook zeer actief en geeft af en toe een publiek program. Ook heeft men hier een Mannen vereeniging, die alleen gedurende de winter-maanden vergadert, en een Vrouwen vereeniging, die juist weer verkoop had van gemaakte goederen. Drie van haar jongemannen werden dusver opgeroepen om zich te begeven in des lands dienst. Deze ontvingen ieder een Bijbel van de Jongelieden vereeniging. Ze krijgen ook de Church News.

Men heeft in Manhattan eigen pastorie en kerkgebouw. De kerkgebouw, zooals de lezer aan de afbeelding zal zien, is een basement kerk. Vandaar, dat bij de eerste oogopslag het blijken mag, dat het kerkje geen aanlokkende en uitnoodigende gedaante heeft. Doch jammer dat we niet even kunnen binnen stappen om een kijkje te nemen. We zouden ons dadelijk tehuis gevoelen. Veel van ons volk zal hierin met mij instemmen. Want sedert onze gemeente hier organiseerde, hebben velen uit onze andere gemeenten, die des zomers hun vacantie in Yellowstone National Park doorbrachten, de diensten hier bijgewoond. Dit werd door ons Manhattan volk zeer gewaardeerd. Doch wegens den oorlog en zijn effect zullen ze dit genoegende deze zomer wel niet zoo dikwijls hebben als voorheen.

Nu wenden we ons naar het schoone Californië. Eerst naar Bellflower. Hier is er in de gemeente nog steeds blijdschap over het nieuwe kerkgebouw, dat in Januari in gebruik genomen werd. Men gevoelt zich er reeds goed tehuis in, en waardeert het ten zeerste. Niet alleen, omdat men nu des Zondags vergaderen kan in eigen kerkgebouw, maar ook omdat men nu gedurende de week een geschikte plaats heeft voor de wekelijksche vergaderingen der gemeente. Deze werden voorheen in de pastorie gehouden. De gemeente heeft Ds. Doezema tot leeraar en telt nu zestien gezinnen. Jongelieden heeft de gemeente maar

een enkele, maar ze heeft vele kinderen.

Men heeft in Bellflower beide een Mannen- en een Vrouwen-vereeniging, die om de ander week vergaderen. Beide worden getrouw bezocht en de belangstelling die betoond wordt, bewijst dat het meerendeel der gemeente begeerig is naar geestelijk voedsel. Dan heeft men nog een vereeniging, die door iedereen, jong en oud, mag bezocht worden. Hier bespreekt men voor een geheel uur de Gereformeerde leer. Dan naar lichte ververschingen genoten te hebben, voor een half uur zingt men te zamen eenige geestelijke liederen. Verleden jaar werd ook een Zondag School begonnen, waarin ouderling Bekendam en Mrs. Doezema de leiding hebben. Deze geeft hier goede voldoening. Men vindt dat de Zondag School de kinderen een mooie gelegenheid geeft om Bijbelteksten te leeren en om de Psalmen te leeren zingen.

Van Bellflower gaan we naar Redlands. Hier telt de gemeente, die nu tien jaren door Ds. Vos bediend werd, vijf-en-vijftig gezinnen. Het blijkt wel dat men in Californië veel heen en weer trekt, want gedurende de laatste tien jaren waren er dertig gezinnen, die de gemeente verlieten, maar ook dertig andere gezinnen, die zich bij de gemeente aansloten. Gedurende den winter worden de diensten des Zondags dikwijls bezocht door vreemden, daar er velen zijn uit het Oosten, die de wintermaanden in Redlands slijten. En Redlands, volgens Ds. Vos, is daar ook juist de plaats voor, want hij zegt, dat indien het niet geweest ware, dat hij in het Oosten de Classis bijwoonde, hij voor tien jaren geen winter zou gezien hebben.

Men heeft in Redlands vele actieve vereenigingen. Ze hebben ten eerste een gecombineerde Hollandsche en Engelsche Mannenvereeniging, die het boek Openbaring en de Dordtsche Leerregels bespreekt. Dan hebben ze een Hollandsche en een Engelsche Vrouwen-vereeniging. Deze werkten in het verleden beide voor de kerk schuld. En het is grootendeels door haar arbeid, dat de schuld die tien jaren geleden \$4000. was, nu afbetaald is. Dan hebben ze ook een Meisjes-vereeniging, die in het verleden ook werkte om de kerk schuld af te betalen, doch die ook al eens werkte voor de classicale aanslagen. Verder is er ook een "Christian School Club". Deze werkt voor de Christelijke School en, door het verkoopen van gemaakte goederen, brengt voor dat doel zoo'n \$150 bijeen. Ook wordt ieder jaar ruim \$150 door haar verkregen, door het uitgeven van eigen gemaakte 'penny-banks', waarin dagelijks een cent moet worden weggelegd voor de Christelijke School. En dan heeft men nog een Zang-vereeniging van dertig stemmen, die ten doel heeft het afbetalen van de schuld, die nog tegen het mooie \$1100 pijp-orgel is; en een 'Junior Boys' en een 'Junior Girls' vereeniging, die ieder tien leden hebben en geleid worden door Mr. Boerkoel en Mrs. Joe De Blauw.

Voor zeven jaren heeft de gemeente haar eigen

Christelijke School gehad in het basement der kerk. Maar bij de tijd dat deze regels in druk verschijnen zal een nieuw schoolgebouw van twee lokalen klaar zijn voor gebruik. Redlands is onze andere gemeenten in dezen dus ver voor.

Onder ambtelijk opzicht en toezicht van den Redlands kerkeraad, wordt ieder Zondag nu ook een Radio programma gegeven over Radio Station K-P-R-O, te Riverside, California. Dit is een sterk station dat dertien mijlen van Redlands ligt. De Redlands Zangvereniging geeft de muziek voor deze programmas en, behalve op den vierden Zondag in de maand, wanneer Ds. Doezeema een beurt heeft, doet Ds. Vos het spreken.

We mogen ten slotte van onze Redlands gemeente zeggen, dat zij den zegen des Heeren geniet, en dat zij van Sabbat tot Sabbat mag drinken uit de Fontein des Levens. Dit geldt ook van al onze andere gemeenten. En dit is van alles het voornaamste. Want dat te genieten is het eeuwige leven.

Moge Hij Zijn zegen dan meer en meer over onze gemeenten gebieden. En ons uit die Fontein doen drinken.

P. V.

Ingezonden

Mijnheer, de Redakteur:—

Mag ik s.v.p. een klein plaatsje in uw blad? Bij voorbaat mijn dank.

Nu de vacaties, Synode en Classis weer aanstaande zijn, zullen er wel gemeenten gevonden worden, die zich voor twee of meer zondagen tevreden moeten stellen met preeklezen.

Nu is dit niet zoo erg als men een goede lezer en een flinke preek hoort; men mist wel de levendige verkondiging des Woords, doch desniettemin staande kan men toch wel worden gesticht, en een zegen ontvangen.

Doch men heeft altijd mensen die een hekel aan preeklezen hebben, bij hun maakt het geen verschil al is de preek mooi en degelijk en al wordt hij al goed voorgedragen, ze kunnen, op hun manier, niet worden gesticht, omdat het nu eenmaal preeklezen is.

Dat soort mensen blijven dan ook meestal thuis, of ze gaan anders kerken, en laten hun plaats in eigen kerk waar ze behooren ledig.

Nu hebben we in de eerste plaats niet het oog op dat soort mensen, doch we hebben het oog op die leden die altijd trouw ter kerk komen, die bijna nooit hun plaats onbezet laten, maar indien mogelijk altijd opgaan met Gods volk om te luisteren wat de Geest tot

de gemeenten zegt. En dan maakt het natuurlijk geen verschil of een predikant het woord bediend en voor de gemeente uitvoert of dat een ouderling dat doet.

Ik geloof daarover zullen we wat het grondbeginsel betreft wel eens zijn. Doch nu komt het punt in kwestie waarop we wilden wijzen, en dat is dit: Wanneer we preeken en preeklezen op een lijn plaatsen, en beide beschouwen als dienst des Woords, dan behoort er ook voor gezorgd te worden dat er voldoende materiaal aanwezig is om in de behoeften van preeklezen te voorzien. Elke Leeraar die zijn roeping recht verstaat, al zijn uiterste zorg besteden in het maken zijnen preeken, en hij tracht niet alleen iets degelijks, doch ook iets moois te leveren, opdat de gemeente aan zijn zorg toevertrouwd voor verstand en hart voor dit en het toekomstige leven wordt opgebouwd.

Welnu, die zelfde factoren, zal het goed zijn, behooren ook bij de keuze in het preeklezen op den voorgrond te staan, ook de ouderling zal zijn uiterste best doen, de beste preeken die te zijner beschikking zijn aan de gemeente voor te lezen.

Nu is dat in de Hollandsche taal niet zoo erg. De keuze in die taal is groot, doch in de engelsche taal laat zulks veel te wenschen over. Degelijke Engelsche preeken zijn er voor zoover wij weten weinig.

Ds. Knapp, van Gronigen, Nederland, heeft een preekenbundel uitgegeven getiteld "Licht in de graven" welke zijn vertaald in 't Engelsch, van meer weten we niet.

Nu bekwamen we op de idee, of de mogelijkheid niet bestaat of we niet meer Hollandsche preekenbundels zouden kunnen vertalen, bijvoorbeeld de preekenbundels getiteld "Menigerlei Genade".

Men zou b.v. uit vijf of meer jaargangen de beste preeken kunnen uit zoeken, en die vertalen in 't Engelsch en zodoende een degelijk Engelsch preekenboek in 't licht kunnen geven, niet alleen ten dienste van onze gemeenten, doch van alle Gereformeerde gemeenten in America.

Het is maar een gedachte doch me dunkt wel ter overweging waard, want dat er gemeenten zijn die behoefte hebben aan degelijke Engelsche preeken voor leesdienst gebruik weten we zeker.

J. R. VanderWal.

Note.—Er zijn natuurlijk vier-en-twintig preeken in de Engelsche taal in boekvorm uitgegeven van ondergeteekende. Ik geloof, dat deze ook wel leesbaar zijn in onze gemeenten.

H. H.

ATTENTION

The Editorial Staff of The Standard Bearer will meet June 4, at 7:45 p. m., in the Fuller Ave Church. All the members of the Staff are kindly requested to be present, if possible.

G. M. Ophoff.